

Arrest

nr. 205 766 van 22 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 april 2018.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. COPPENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin

nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 151 395 van 28 augustus 2015 omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn voorgehouden Syrische nationaliteit.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker inzake zijn huidige tweede verzoek om internationale bescherming toegeeft dat hij gelogen heeft over zijn herkomst. Hij stelt dat hij in werkelijkheid de Armeense nationaliteit bezit en dat hij en zijn vrouw omwille van problemen met zijn schoonbroer zijn gevlucht.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker de volgende documenten neer: zijn internationaal paspoort, zijn rijbewijs, de huwelijksaktes, de geboorte-uittreksels, de identiteitsdocumenten van zijn vrouw en de apostilles, documenten inzake de dood van verzoekers schoonvader, medische documenten, een referentiebrief en een partijlidkaart.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5.2. Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de asielinstanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. Verzoeker onderneemt geen poging om deze vaststellingen te ontcrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier, doch beperkt zich tot het minimaliseren en vergoelijken daarvan. Verzoekers stelling zich te hebben gehouden aan de 'raad' van een Armeen is geen verschoning. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de bevoegde instanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Hierbij komt nog dat verzoeker ruim twee jaar getalmd heeft een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen met zijn 'werkelijke' motieven. Dergelijk gedrag kan bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij daadwerkelijk nood heeft aan bescherming, zo snel mogelijk een nieuw verzoek tot internationale bescherming indient. De lange tussenperiode ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker verschillende advocaten raadpleegde en zich op diverse adviezen baseerde alvorens een nieuwe verzoek in te dienen, kan niet volstaan om verzoekers handelen te vergoelijken en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Uit verzoekers gedrag en zijn uiteenzetting in het verzoekschrift (verzoeker geeft aan dat zijn gezin diverse problemen ondervindt ten gevolge van het illegaal verblijf) blijkt dat verzoeker met de door hem ingestelde procedure niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België wenste te bekomen, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Immers, zo zijn beweerde vrees op enige waarheid zou berusten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker, die naar eigen zeggen tal van advocaten heeft geraadpleegd, zo spoedig mogelijk zijn werkelijke vluchtmotieven kenbaar geeft.

5.3. Verder worden er in de bestreden beslissing nog manifeste tegenstrijdigheden vastgesteld tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote betreffende de beweerde bedreigingen van zijn schoonbroer en wordt er op gewezen dat verzoeker de voorgehouden ontvoeringen geheel onvermeld liet bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker beperkt er zich toe de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te betwisten of te vergoelijken, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring en het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Het betoog dat de term ontvoering op verschillende manieren kan worden geïnterpreteerd en dat verzoekers echtgenote de latere thuiskomst van haar man niet als een ontvoering beschouwd, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit de verklaringen van verzoekers echtgenoot blijkt duidelijk dat zij geen weet had van enige ontvoeringen door haar schoonbroer. Zij had immers slechts weet van één gewelddadig incident tussen verzoeker en zijn schoonbroer, wat op het verjaardagsfeest van een vriend zou zijn geweest ergens in augustus of september (adm. doss., stuk 13, gehoorverslag echtgenote 1 december 2017, p.2-4). Uit haar verklaringen blijkt duidelijk dat zij geen weet had van enige ontvoeringen door haar schoonbroer. Geconfronteerd met verzoekers verklaringen hieromtrent gaf zij aan dat hij het misschien geheim voor haar gehouden had (adm. doss., stuk 13, gehoorverslag echtgenote 1 december 2017, p. 4). Dit is dan weer tegenstrijdig met verzoekers verklaringen, daar hij aangaf dat hij haar over de eerste ontvoering inlichtte langs de telefoon en ze tijdens de tweede ontvoering, op zijn verjaardag nota bene waarvoor zij speciaal verlof had genomen, reeds samenwoonden en zij hysterisch reageerde toen verzoeker haar over de ontvoering vertelde (adm.doss., stuk 5, gehoorverslag 1 december 2017, p.8-10). Overigens maakte verzoeker zelf geen melding van een vechtpartij met zijn schoonbroer tijdens de verjaardag van een vriend. De verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Ook verklaart noch rechtvaardigt de in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie het tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende zijn relaas, in casu de beweerde ontvoeringen door zijn schoonbroer. Van verzoeker kon en mocht in alle redelijkheid worden verwacht op de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan melding te maken, nu deze aan de basis zouden liggen van zijn beweerde vervolgingsproblemen.

Dat er geen bewijsstukken worden voorgelegd betreffende de opgelopen verwondingen noch van een eventuele klacht bij de politie, wordt verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift lijkt voor te houden, geenszins verweten. Zijn betoog dienaangaande is derhalve niet dienstig.

5.4. Verzoeker slaagt er blijkens de bestreden beslissing evenmin in aan te tonen dat zijn aangemeten politiek profiel zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt daar zijn rol, voor zover geloof kan worden gehecht aan zijn profiel, zeer beperkt en weinig controversieel was. Behoudens het louter tegenspreken van de gedane bevindingen, brengt verzoeker geen concrete tegenargumenten aan die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Zo verzoeker verwijst naar het persoonlijk conflict die hij kent met zijn 'machtige' schoonbroer die een prominente positie zou vervullen in zijn contacten met de politiek, waardoor zijn vrees wel degelijk reëel is, komt hij niet verder dan blote beweringen. Bovendien werd reeds hoger vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het conflict met zijn schoonbroer.

De selectieve verwijzing naar de informatie vervat in het administratief dossier, kan de in de bestreden beslissing gedane appreciatie evenmin ombuigen. Verzoeker tracht met zijn selectieve lezing van de informatie vervat in het administratief dossier de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat deze informatie niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

5.5. In zoverre verzoeker voorhoudt dat het miskraam van zijn echtgenote te wijten is aan de stress ten gevolge van de aangevoerde problemen, stelt de Raad vast dat het miskraam op zich niet in twijfel wordt getrokken, maar dat dit geen uitsluitel biedt over de ware oorzaak ervan.

5.6. Waar verzoeker stelt dat zijn echtgenote sinds de gewelddadige dood van haar vader en oom in 2001 steeds in angst leefde, wijst de Raad op de verklaringen van zijn echtgenote waaruit blijkt dat men er geen idee van heeft wie achter zijn dood zit of waarom, en dat er nadien geen concrete indicaties waren –gedurende een periode van 11 jaar die zij nadien nog in Armenië doorbracht – dat familieleden van hem gevisieerd zouden worden (adm. doss., stuk 13, gehoorverslag echtgenote 1 december 2017, p. 5).

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 april 2018, voert verzoekende partij vooreerst aan dat zij niet akkoord kan gaan met het motief in de bestreden beslissing en de beschikking dat er actueel geen systematische vervolging zou zijn in haar land van herkomst. Zij wijst naar het recente tumult van april jongstleden. Voorts argumenteert verzoekende partij dat het begrijpelijk is dat zij aanvankelijk de autoriteiten niet vertrouwde en daarom stelde dat zij en haar echtgenote de Syrische nationaliteit hadden. Verzoekende partij verklaart dit door het feit dat zij luisterde naar andere Armeense asielzoekers die haar vertelden dat zij als Armeense geen asiel zou krijgen. Zij wijst in dit verband eveneens naar de corrupte autoriteiten in haar land van herkomst en de bedreigingen en gevangenisstraf die zij in het verleden kreeg. Verzoekende partij vervolgt dat zij thans nieuwe elementen heeft ingediend en deze elementen dan ook het voorwerp moeten zijn van een grondig onderzoek. In de mate in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij lang gewacht hebben om een tweede verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek) in te dienen wijzen zij er op dat er intussen een baby gekomen is en zij verschillende advocaten raadpleegden alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoekende partij is het ook niet eens met de vaststellingen omtrent de tegenstrijdige verklaringen. Zij meent dat deze tegenstrijdigheden geen steun vinden in de verklaringen tijdens het gehoor en dat er suggestieve vragen werden gesteld. Dat er geen bewijzen zijn neergelegd verklaart verzoekende partij door het feit dat zij, omwille van de traumatische ervaringen in het verleden en de corruptie bij de politie en de positie van haar schoonbroer, te bang was om naar de politie te stappen. Verzoekende partij besluit dat er dan ook verder onderzoek moet gevoerd worden in haar zaak.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 5 april 2018 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers grotendeels tot het herhalen van de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Met betrekking tot het feit dat verzoekende partij en haar echtgenote stelden bij hun eerste verzoek om internationale bescherming dat zij de Syrische nationaliteit hadden en het feit dat zij lang hebben gewacht om een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“5.2. Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de asielinstanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. Verzoeker onderneemt geen poging om deze vaststellingen te ontcrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier, doch beperkt zich tot het minimaliseren en vergoelijken daarvan. Verzoekers stelling zich te hebben gehouden aan de ‘raad’ van een Armeen is geen verschoning. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de bevoegde instanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.*

Hierbij komt nog dat verzoeker ruim twee jaar getalmd heeft een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen met zijn ‘werkelijke’ motieven. Dergelijk gedrag kan bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij daadwerkelijk nood heeft aan bescherming, zo snel mogelijk een nieuw verzoek tot internationale bescherming indient. De lange tussenperiode ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker verschillende advocaten raadpleegde en zich op diverse adviezen baseerde alvorens een nieuwe verzoek in te dienen, kan niet volstaan om verzoekers handelen te vergoelijken en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Uit verzoekers gedrag en zijn uiteenzetting in het verzoekschrift (verzoeker geeft aan dat zijn gezin diverse problemen ondervindt ten gevolge van het illegaal verblijf) blijkt dat verzoeker met de door hem ingestelde procedure niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België wenste te bekomen, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, zo zijn beweerde vrees op enige waarheid zou berusten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker, die naar eigen zeggen tal van advocaten heeft geraadpleegd, zo spoedig mogelijk zijn werkelijke vluchtmotieven kenbaar geeft.” Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Het wantrouwen van verzoekende partij in de eigen autoriteiten van haar land van herkomst biedt evenmin een verschoning voor de vaststelling dat zij tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming heeft gesteld de Syrische nationaliteit te hebben.

De Raad benadrukt dat aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden is. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen. Daarenboven is het verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekende partij bieden.

Verzoekende partij stelt dat zij niet akkoord kan gaan met het motief dat er actueel geen systematische vervolging (omwille van politieke redenen) zou zijn in haar land van herkomst en wijst hierbij naar het recente tumult van april jongstleden.

De Raad merkt op dat dit een blote bewering betreft aangezien zij geen bewijzen/documenten heeft voorgelegd ter staving van het recente tumult van april jongstleden en/of de systematische vervolging omwille van politieke redenen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat het motief met betrekking tot the algemene (veiligheids)situatie in Armenië niet meer correct zou zijn.

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden en het feit dat zij geen bewijzen heeft neergelegd, wijst de Raad op de grond in de beschikking war als volgt wordt gesteld: *“5.3. Verder worden er in de bestreden beslissing nog manifeste tegenstrijdigheden vastgesteld tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote betreffende de beweerde bedreigingen van zijn schoonbroer en wordt er op gewezen dat verzoeker de voorgehouden ontvoeringen geheel onvermeld liet bij de Dienst Vreemdelingenzaken.*

Verzoeker beperkt er zich toe de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te betwisten of te vergoelijken, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring en het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Het betoog dat de term ontvoering op verschillende manieren kan worden geïnterpreteerd en dat verzoekers echtgenote de latere thuiskomst van haar man niet als een ontvoering beschouwd, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit de verklaringen van verzoekers echtgenoot blijkt duidelijk dat zij geen weet had van enige ontvoeringen door haar schoonbroer. Zij had immers slechts weet van één gewelddadig incident tussen verzoeker en zijn schoonbroer, wat op het verjaardagsfeest van een vriend zou zijn geweest ergens in augustus of september (adm. doss., stuk 13, gehoorverslag echtgenote 1 december 2017, p.2-4). Uit haar verklaringen blijkt duidelijk dat zij geen weet had van enige ontvoeringen door haar schoonbroer. Geconfronteerd met verzoekers verklaringen hieromtrent gaf zij aan dat hij het misschien geheim voor haar gehouden had (adm. doss., stuk 13, gehoorverslag echtgenote 1 december 2017, p. 4). Dit is dan weer tegenstrijdig met verzoekers verklaringen, daar hij aangaf dat hij haar over de eerste ontvoering inlichtte langs de telefoon en ze tijdens de tweede ontvoering, op zijn verjaardag nota bene waarvoor zij speciaal verlof had genomen, reeds samenwoonden en zij hysterisch reageerde toen verzoeker haar over de ontvoering vertelde (adm.doss., stuk 5, gehoorverslag 1 december 2017, p.8-10). Overigens maakte verzoeker zelf geen melding van een vechtpartij met zijn schoonbroer tijdens de verjaardag van een vriend. De verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Ook verklaart noch rechtvaardigt de in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie het tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende zijn relaas, in casu de beweerde ontvoeringen door zijn schoonbroer. Van verzoeker kon en mocht in alle redelijkheid worden verwacht op de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan melding te maken, nu deze aan de basis zouden liggen van zijn beweerde vervolgingsproblemen.

Dat er geen bewijsstukken worden voorgelegd betreffende de opgelopen verwondingen noch van een eventuele klacht bij de politie, wordt verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift lijkt voor te houden, geenszins verweten. Zijn betoog dienaangaande is derhalve niet dienstig.” Verzoekende partij weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat er verder onderzoek moet gevoerd worden in haar zaak.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS